Meteoritul

Erupţii de lumină portocalie ţâşneau din învelişul navei însemnând pe veci locul exploziilor care făceau nava să se dezintegreze treptat în elementele sale primordiale. Pe măsură ce rămăşiţele exploziilor erau expulzate în spaţiul negrul care se întindea peste tot în jurul navei şi se îndepărtau de corpul acesteia flăcările căpătau o tentă albăstruie apoi se stingeau la fel de repede precum se aprinseseră stinse de frigul interstelar şi de lipsa celui mai bun prieten al focului: aerul.

În interiorul unei nave ce fusese odinioară măreaţă, mândria epocii ei, era o debandadă incredibilă: oamenii alergau care încotro încercând să-şi salveze vieţile dar mulţi dintre ei nu aveau scăpare şi ştiau asta. Totuşi această ştiinţă nu îi oprea să ignore zgomotul înăbuşit al exploziilor mai apropiate sau mai îndepărtate care le zguduiau ameninţător micul lor univers sau ţipetele disperate ale celor din jur şi sunetele inconfundabile ale lucrurilor de toate tipurile izbite de pereţi sau unele de altele şi, nu în cele din urmă, vuietul înfundat al aerului care era expulzat în exterior de forţa incontrolabilă a propriei presiuni prin carena fisurată. Nava fusese condamnată iar oamenii de la bordul ei împreună cu ea. Motoarele erau moarte demult, fuseseră distruse primele şi nimeni nu ştia de ce; de acolo pornise un incendiu pe care nici unul dintre cei de pe navă nu reuşise să-l controleze sau să-l oprească până când a fost prea târziu. Atunci au renunţat să mai spere în şansele lor de a supravieţui iar haosul se instală.

Câteva capsule de salvare părăsiră prova navei încă neafectată de explozii şi se îndreptară cât putură de repede spre planeta întunecată care se putea ghici salvatoare dar misterioasă în apropiere. Discut alungit de lumină al soarelui străluci de după corpul rotund şi încă întunecat al planetei luminând capsulele de salvare şi nava pe care o abandonaseră cu puţin timp în urmă. Şi ca şi cum apariţia luminii ar fi fost un semnal cunoscut numai de ea nava explodă.

Exploziile cuprinseră ceea ce mai rămăsese din motoare apoi avansară cu rapiditate spre provă, în mai puţin de două secunde nava devenise la fel de luminoasă ca discul roşiatic al soarelui apoi dispăru ca şi cum nu existase niciodată. În urma ei nu mai rămase nimic: nici flăcări, nici rămăşiţe vizibile dar mai ales nici oameni.

Capsulelor de salvare le trebui mai mult de o oră pentru a ajunge la suprafaţa planetei şi aproape o zi supravieţuitorilor să se întâlnească într-un loc cât de cât sigur.

- Şi acum ce facem? întrebă unul dintre ei.

Erau cu toţii tineri, aproape copii. Cel mai bătrân nu avea mai mult de 20-25 de ani şi fusese ales în mod tacit conducător, ca urmare a întrebării el se uită nehotărât în jur. Erau cu puţin peste 40 persoane, 40 de tineri din mai mult de 2900 de oameni de toate vârstele care erau îmbarcaţi în nava de croazieră la începutul călătoriei.

- Simplu, răspunse. Vom supravieţui în aşteptarea celor care vor veni să ne caute.
- Şi dacă nu ne caută nimeni? întrebă din nou primul tânăr.
- Ne vor căuta. Poţi fi sigur de asta, se grăbi să-l asigure conducătorul.

Îşi ridică privirea plină de speranţă spre cerul verzui şi la soarele albastru care tocmai răsărise. Era începutul unei aşteptări lungi dar avea credinţă şi mai ales speranţă că salvatorii vor veni. Nu le va fi uşor să trăiască în condiţiile în care se găseau în aceste momente, dar va trebui să o scoată cumva la capăt. Privirea îi recăzu pe feţele celor din jurul lui şi la jungla multicoloră din fundal dar care îi înconjura din toate părţile, urechile îi fură asaltate de o mulţime de sunete pe care nu le putea recunoaşte din cauza lipsei acute de experienţă pe care un copil crescut în bazele stelare din jurul Pământului o avea.

- Da. Cu siguranţă, va fi o aşteptare lungă, gândi. Şi ar fi timpul să începem să ne organizăm pentru a supravieţui...

Începu foarte liniştit să împartă sarcini celor din jurul său.

Câteva luni mai târziu pe unul dintre posturile de holoviziune care făcea ca spaţiul dintre sistemele solare să pară insignifiant s-a putut urmări următorul interviu:

"...Vreme de mau multe luni dispariţia unei nave interstelare cu adevărat speciale a fost în atenţia tuturor fiinţelor inteligente care au avut cât de cât legături cu sistemul solar Sol dar mai ales cu Pământul după ce acum două luni şi jumătate terestre nava de croazieră Titanic II a dispărut fără urmă în imensitatea spaţiului interstelar. După cum ştiţi cu toţii această navă era destinată a fi cea mai mare şi mai fastuoasă navă de croazieră din Universul cunoscut, construcţia ei a durat aproape 10 ani şi la acest proces au luat parte aproape toate speciile inteligente cunoscute.

- În urmă cu două zile terestre au fost găsite câteva rămăşiţe în direcţia galaxiei Andromeda care ne fac să credem că Titanic II a deviat de la curs din cauza unei greşeli de programare a computerului principal ajungând într-o zonă încă neexplorată a galaxiei unde a fost distrusă. Cauzele sunt încă necunoscute dar oamenii de ştiinţă cercetează acest lucru.

- Ce ne puteţi spune despre supravieţuitori?

- Suntem siguri că au fost lansate câteva capsule de salvare dar nu am reuşit să le dăm de urmă. Se presupune că au aterizat pe planeta din apropiere, au fost detaşate câteva companii pentru a căuta posibilii supravieţuitori. Vă asigur că cercetările vor continua până îi vom găsi sau măcar vom găsi cadavrele lor pentru a fi înmormântate cum se cuvine.

- Vă mulţumesc."

După ce ultimele camere de filmat ieşiră din raza sa vizuală bărbatul îşi scoase de la brâu un comunicator şi făcu legătura cu nava amiral care staţiona undeva în jurul Pământului:

- Cum merg căutările?

- Bine. S-au găsit rămăşiţele capsulelor de salvare şi urme care pornesc de la ele şi se pierd în junglă. Sunt cam 30 de persoane.

- Caută-i şi adu-i pe navă, anunţaţi-le familiile îndoliate.

- Dar, domnule...

Bărbatul întrerupse brusc comunicaţia apoi se ridică de pe scaun şi se îndepărtă calm de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Câteva ore mai târziu echipe de căutare găsiră în jungla multicoloră rămăşiţele părăsite în grabă ale unei tabere în care vreme de câteva luni locuiseră categoric oameni. Dar cu toate acestea nu se găseau nici un fel de urme ale prezenţei lor acolo sau vreo explicaţie logică a dispariţiei lor premature. Echipele de căutare se întoarseră cu mâinile goale.

Un meteorit mic, stingher călătorea aproape nevăzut prin întunecimea spaţiului interstelar. Era mic, cam de dimensiunile unei nuci de cocos terestre dar dacă ar fi putut povesti despre locurile prin care călătorise acţiunea în sine ar fi ocupat atenţia unei civilizaţii ca cea umană vreme de secole. Iar dacă acea civilizaţie l-ar fi întrebat dacă cumva în această călătorie întâlnise o navă ce avea inscripţionată pe carenă numele de "Titanic II" meteoritul ar fi răspuns cu un da sigur dând în acelaşi timp şi detalii despre o anumită sală din interiorul acestei nave... Dar cum era ea numită? A, da. Sala motoarelor.

Dar meteoritul îşi continua drumul netulburat adăpostind în interiorul său, undeva la confluenţa Universului pe care-l cunoaştem şi altele pe care poate le doar bănuim, un adevărat cosmos multicolor de fiinţe şi plante. Şi 30 de supravieţuitori de pe Titanic II.